

PARIJSCHESCHIMMEN.

DOOR

JOHAN DE MEESTER.

Jardin du Luxembourg:

LENTE, LEVEN.

Vóór een bank, een laantje, bij de Fontein van Medicis, die, achter, druipt in gemurmeld plassen. — De lucht is zoo blauw en het groen is jong, het langverbeide groen, dat de mensch altoos verbeidt, ook als het hem toelacht in welig tieren — want de mensch weet dat tierend het jonge groen verloren gaat.

De lucht is zoo blauw en het groen is jong, hier bij de oude, eerwaarde fontein. En overstemmend het preevlen der bron, piepen en fluiten de vogels, op schaduwlooze takken badend in de zon, dol dollekker, verrukkelijk warm, gierend van pret in argelooze onheimelijkheid; een ongeoeffend zingen,

«Kindertjes spelen.»

zonder nachtegalenkunst, dat dartel váárt door de lucht en stoeit met den ouden wind.

— Tiej-tiej-wie-lie-liejj! nu weg met den wind,” zoo spotten de vogels, ongehinderd, niet te aanschouwen, daar boven in die lucht van licht.

— Tiej-tiej-wie-lie-liejj! de warmte komt! nu weg met den wind,” zoo bevelen de vogels, roekeloos van blijheid, en hop-flop fladdren ze neer, snel omlaag naar de mooie aarde, — als de wind zoo snel.

Op het grasveld spelen ze, de gulzige musschen, brutaal als een mensch.

Zaadjes pikken ze, korrels en ook kruimels van brood, door kindren geworpen of oude menschen. Ze pikken, pikken, het kopjen en het lijfjen buigend, voor elken pik dien ze doen. En dan springen ze verder, op-neer, op-neer, als werden ze getrokken en gevierd aan elastiekjes uit den hemel, vanwaar zij kwamen.

«Rusten de menschen....»

Ze dansen rond, in langzaam verspringen, altoos bezig, onbescheiden, zoo klein als ze zijn, rondom en tusschen de groote eenden, die slapen aan den vijverkant.

De mooie eenden! er zijn er wel..... ik weet niet hoeveel, wel vijftig misschien, en prachtige bonte! glimmend van kleuren in rijke dikte. Zij hurkten neer op het jonge gras, de koppen gedoken in 't eigen dons: zij droomen van diertjes, straks opgeslokt, toen ze zwommen en haptten, telkens duikend, even lichtvaardig in 't knikken en buigen als musschen.

In het water zijn ook nog eendjes, in den kleinen, kleinen cirkelplas, en op het water vaart de wind en de eendjes varen mee met den wind, deftig en tevreden, zoo coquet als een slagersvrouw met Goeden-Vrijdag.

Het vijvertje — het grasveld — en dan, vlak vóór ons, het laantje. Het gele laantje, met honderden donkere lijntjes van de struiken en boomen, schaduwend erboven. Op het paadje loopt een meneertje, voetje voor voetje, telkens de hand in een jaszak stekend: Sint-Nikolaas voor vogels en eenden. En achter aan 't laantje, zoo netjes, zoo stijf, staat een witgrijs schildwacht-huis, met laagafhangend dak. Meisjes spelen verstoppertje in en om het huisje.

En op de banken, de lage, ronde banken, vijf naast mekaar, in een halven cirkel vóór de fontein, rusten de menschen, praten, droomen, heerlijk suffend bij de eerste warmte. Kindertjes spelen met hoepel en bal en een groote lummel van een infanterist, met ransel en al op den rug, moet orde bewaren....

Wie zou die verstoren, bij 't mooie weer?! De vogels toch niet, die zingen en juichen; de eendjes niet, die dutten of duiken; hun huisje niet, dat wegschuilt aan den waterkant onder de lieve sparren; dat dennetje niet met zijn knoppen, die glinsteren in de zon als een distelbloem; die wilgjes niet, wier jongbevrachte takjes neerhangen in lange stralen, met de gracie eener vrouwehand; de seringten niet, die al knoppen krijgen.... Maar de kinderen dan?

«Heerlijk suffend bij de eerste warmte.»

«Wie zou die verstoren, bij 't mooie weer?»

De kinderen, wel, zijn als vogeltjes blijde!

— Vang! roept een moedertje en werpt met den bal.

En het kindje vangt mis en schatert van blijheid.

— Vang! roept het moedertje weer, op de bank.

— On n'est heureux qu'à cet âge-là," zegt een tweede vrouwtje, ook op de bank, schamel in de kleeren, met aan hare voeten haar ouden keeshond, een filosoof, die haar gelijk geeft.

Belleville:

RITJE VAN VERLANGEN.

De oude wordt in het rijtuig geheschen; het is een heel geval, en de burens kijken uit de vensters, voorbijgangers maakten een groepje, terzij van den fiacre, zooals bij eene bruiloft.

Het is een heel geval, nog al wat drukte, en daar is toch al veel rumoer in de straat. Telkens rijtuigen, ratelend voorbij, wagens en karren en weer rijtuigen, en dan de zware, dreigende omnibus, waar de menschen de hoofden reiken over het hekjen der imperiale, nieuwsgierig naar het standje, in de verveling van hun rit. Op de trottoirs menschen die vlug gaan en meer nog menschen die langzaam gaan, kinderen die zich dóórdringen, tastend met de voelhoornhandjes, om een wegjen te banen, smal en slingerend; honden, die er nog eerder komen, verdwijnende onder en tusschen de menschen, kalm en bedachtzaam, altoos ruikend, telkens stilhoudend, en een omweg makend voor den fiacre van den oude....

Nu zijn hier ook twee agenten bijgekomen, die langzaam aantraden, naast mekaar, als van een begrafenis, pratend ook en onverschillig, thans hier toezien omdat z'er bij hooren, *blasé* in hun luie nieuwsgierigheid.

De mannen, die den oude van boven droegen, hebben de petten afgenomen en vegen het voorhoofd met bonte doeken, die ze trokken uit hun hooge, dikke broekzakken. De dochter, met haren zoon, schikt de kussens en dekens om den oude heen. Twee kinderen staan terzij, aan den buitenkant van het rijtuig en richten zich op de teenen: zoo kunnen zij alles zien.

«De menschen praten, droomen.»

De oude zit daar ineengeschrompeld, heelemaal zonder kracht in den rug, het hoofd voor driekwart verborgen in een doek die over zijn pet is gebonden, suf in de oogen, het lijden om den mond, de rechterhand, mager, uitstrekkend onder hevige beven, uitstrekkend als een laatste daad.

— Là, ça y est, père, zegt de dochter, zelftevreden in haar toon van

onsmartelijke deelnemendheid; nou gaat Charles met je mee en ik kom achteraan, te voet. Ik help je weer met alles, als we aan het gasthuis zijn.

Charles loopt fluks achter het rijtuig om, jaagt, voor zijn plezier, nog even de kinderen weg die keken aan het buitenportier en sluit dit met een slag, als hij naast grootvader heeft plaats genomen.

— 't Is klaar koetsier, zegt, in een verstandhouding van tevredenheid, de dochter tot den voerman, die al telkens eens had omgekeken, zoo uit de hoogte, met onverschillig-welwillend geduld.

«De kinderen zijn als vogeltjes blijde.»

Een ruk in den bek van het paard en het rijtuig gaat. De agenten banen zich een weg door het groepje, dat langzaam uiteengaat, teleurgesteld, ontevreden dat er niets meer

te zien en te praten en te lachen valt. Vrouw Lefeuve is nog even in huis gegaan en praat met de concierge; maar dan moet ze zich reppen weg te komen, om vader in te halen.

Langzaam, langzaam gaat het rijtuig voort. Het schokken hindert den oude niet. Het is, of het hem uit een verdooving wekt. Hij heeft zich een weinig opgericht en staart door de voorramen. Geeft hij zich rekenschap van wat hij ziet? Misschien neemt hij afscheid, want hij weet wel, waarvóór men hem naar het gasthuis brengt. Hij prevelt woordjes, die Charles geene moeite doet te verstaan.

— We rijden niet te gauw, hè grootvader? — De jongen verveelt zich; hij loopt altoos zoo vlug, als hij telegrammen rondbrengt.

— Een.... béetje.... te gauw.... e.....

Het rijtuig gaat stéeds éven langzaam.

— Nòg te gauw? Hindert het je? Voel je schokken?

De oude knikt van ja.

En hij dènkt: — Dan duurt het nog een beetje langer.

April '91.